

TEMPLU

STOMFF ANDREI AUREL

TEMPLU

Eu nu mai am religie, nici Dumnezeu, nici cer.
Deja mă simt străin, sălbatic și stingher.
Dar am să-mi fac un templu din ochii tăi, acum,
Și drumul către tine va fi singurul drum
Pe care n-am să șovăi și n-am să mă opresc.
(Ce vers ciudat! Rimează cu "a trai-traiesc").
Și-am să mă-nchin la tine, păcatul meu suprem.
Și-am să mă rog de tine, de tine-am să mă tem.
Sunt sclavul tău regină. Ucide-mă de vrei.
N-a existat Olimpul, n-au existat nici zei,
Căci a putut pământul ce-l calci să-ți dăruiască
Surâsul legea sfântă de stirpe omenească.
Și eu sunt sclavul celui surâs fără hotare.
Mă-mbăt cu el și fug mult dincolo de zare.
Și mă cufund în vise, adânc, tot mai adânc.
Sunt prea bătrân zeiță și nu mai știu să plâng.
Atât de greu îmi pare să mă trezesc din vis!
Ești templul meu romantic. Râvnitul paradis!